

Стіни чотири — пристань і пустеля,
Де ще свідомість — купками — безладно.
Як порожньо. Як тоскно і безлюдно.
Ледь оком кліпнув, і світів не стало.

Мов колобок, геть покотилась доля, —
Дні ситі, що — на статусі голодних.
Єство — самі вже птахи перелітні.
Й тремтить буття — перлина між двох стулок.

Все дужче тиша — отворами збоку.
Стіни чотири мерехтять, як спека.
Ще мить тому непроникненне й марне

Стрибком — на лапи — й муркотить сумирно.
І ходить, лежачи, хоч коло й омина,
Де серце гупа, й в вухах серп дзвенить.